

EL 9 NOU

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) de Granollers, que també actua a Canovelles, la Roca i les Franqueses, torna a donar el crit d'alarma per l'allau de desnonaments que s'esperen els mesos vinents. Les raons d'ara tenen a veure amb la derogació del decret de l'habitatge que va aprovar el govern de Pedro Sánchez el desembre passat, però també se sustenten sobre l'espiral desfermada dels preus del lloguer. La PAH granollerina ha intervingut en més d'un miler de casos entre el 2012

Desnonaments, una vergonya insostenible

i el 2017. A hores d'ara, l'entitat rep entre tres i quatre casos nous cada setmana. Sembla increïble que des de l'inici de la crisi el 2008, més d'una dècada no hagi servit per a gaire res. El drama vital de centenars de famílies a la comarca es manté sense que ni els legisladors ni successius governs centrals hagin

concretat cap solució eficaç per accedir a un habitatge digne i s'està agreujant amb la complicitat d'agents privats sense escrúpols que fan negoci a costa de l'especulació d'un bé, l'habitatge, que hauria de ser protegit com l'educació, la salut o la seguretat ciutadana.

Aquest mes d'abril se

celebraran els 40 anys de les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments. Un del primers reptes que van haver d'afrontar aquells polítics va ser el del barraquisme i l'autoconstrucció sense control. Ben entrat aquest segle XXI, els serveis socials municipals són els que es veuen obligats a trobar sortides

concretes a casos amb noms i cognoms de gent amenaçada. Cal revelar-se contra aquests desnonaments i negar-se activament a assumir-los com un fet quotidià. Les execucions fredes d'una justícia cega i insensible estan portant el sistema democràtic pel pedregar i els afectats a considerar-se ciutadans de segona i sense sortida. No pot ser que sistèmicament es condemni ningú al carrer si no té feina, treballa en precari o té una pensió justeta. La paciència de la ciutadania té un límit i, en el cas que ens ocupa, la urgència del drama és insostenible.

El repte (rapte?) d'Europa i els cavalls de Troia

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista

<<http://trendencies2050.com/cat>>

Si haguéssim de definir amb una sola paraula l'època que vivim, de ben segur ens vindria al cap: *desconcert*. La gent se sent desconcertada perquè pren consciència de l'esfondrament del paradigma que ha regit llur vida fins ara: treballar permet viure confortablement i cotitzar tota la vida dona dret a una vellesa digna. Podríem referir-nos a aquest col·lectiu com els *desenganyats*.

La conseqüència d'aquest col·lapse és la repulsió ciutadana, cada cop més generalitzada, cap a les persones i institucions que consideren que els han aixecat la camisa i, en especial, cap als representants polítics tradicionals (els *desacreditats*), que poden salvar bancs (i, de vegades, les seves butxaques) però no el sistema públic de pensions.

Això no obstant, aquests darrers viuen el seu propi desconcert en adonar-se que la gent els menysprea i evita com a intermediaris (és el cas dels *armilles grogues* de França) o busca altres representants, generalment més agressius i menys demòcrates (els populistes).

Quan es barregen els desenganyats irats, els aixeca-camises desacreditats i els populistes salvadors, es produeix un còctel difícil de digerir que –la història ho demostra– pot dur a conseqüències tràgiques.

Però, si a aquest còctel pervers li afegim un nou ingredient (la globalització) s'esdevé un combinat explosiu. La globalització –de la mà dels seus amics íntims: la connectivitat i les noves tecnologies– també produeix desconcert als governs atès que, a més de no poder dominar els desenganyats, no saben com actuar en un món que essencialment no depèn de les decisions que ells puguin prendre i que, en conseqüència, se'ls escapa de les mans.

Per altra banda, quan es pregunta als ciutadans quines són les qüestions que més els amoïnen, les respostes acostumen a limitar-se a inquietuds immediates (atur, corrupció, pensions i inseguretat ciutadana, entre altres) i a obviar els grans problemes als quals s'enfrontarà la humanitat: canvi climàtic; comercialització de les nostres dades personals; perills (imminents) de la intel·ligència artificial; migracions; cibercriminalitat o límits ètics a les modificacions del genoma (humà o no).

Aquest fenomen pot, fins i tot, considerar-se lògic i no seria tan preocupant si no fos perquè els desconcertats polítics locals comparteixen aquesta

Quantes marques d'ordinadors o telèfons mòbils són europees? Quantes plataformes d'internet estan controlades per europeus?

visió miop i també es desenten de les qüestions estratègiques a mitjà i llarg termini, i per això s'infereix la necessitat d'institucions més globals amb prou força per prendre decisions executives i efectives sobre els reptes mundials.

Però l'actualitat ens mostra tossudament que la

tendència de molts països és –ai las!– la contrària, amb l'adopció de polítiques populistes crispades basades en el nacionalisme, el proteccionisme i la xenofòbia, raó per la qual en aquests moments la possibilitat d'una governança mundial que afronti realitats cada cop més universals i complexes sembla del tot utòpica.

El fet que les relacions entre les potències que realment compten (els EUA, la Xina i Rússia) estiguin en mans de polítics poc demòcrates –i bastant desconcertats– que aposten per la crispació recíproca tampoc no ajuda a facilitar la creació d'organismes de col·laboració supranacionals.

EL MAL MOMENT DE LA UNIÓ EUROPEA

Fins i tot un projecte inicialment tan il·lusionant com la Unió Europea (UE) no passa pel seu millor moment, per raó de la desconfiança dels seus desenganyats ciutadans sobre si aquesta comunitat és realment el millor instrument per garantir-los un progrés econòmic i social adequats. Per a molts d'ells, la UE no suposa més democràcia i prosperitat sinó austeritat, excés de regulacions, impositcions i una estructura política massa opaca amb una important manca de legitimitat democràtica.

Això no significa que la UE no sigui imprescindible per resoldre els problemes supranacionals dels europeus i la seva incardinació en un món global, és a dir, per afrontar els reptes mundials que se'ns presenten. De fet, sense ella estaríem completament deseparats davant les potències anteriorment esmentades i cal dir que les poques iniciatives que fins ara hem desenvolupat per afrontar aquests desafiaments globals han partit precisament d'aquesta organització.

Però cal també dir que, en general, la UE s'ha centrat molt en la protecció de les persones i a garantir la competència, en detriment d'altres camps de gran transcendència per al futur. Un d'ells, la batalla contra la colonització tecnològica que patim els europeus: quantes marques d'ordinadors o telèfons mòbils són europees?; quantes plataformes d'internet globalment exitoses són o estan controlades per europeus? I la seva conseqüència: disposem del control de les nostres dades o aquestes són en mans d'americans i xinesos? Si Europa no és capaç de revertir aquesta situació estarem condemnats a ser un continent empobrit i dependent de les grans potències tecnològiques.

Aquest és, al meu entendre, el gran repte d'Europa si volem esquivar una inevitable nova versió del mític rapte d'Europa: aquesta vegada no protagonitzat per Zeus disfressat de bou blanc sinó pels americans i els xinesos amb els seus cavalls de Troia tecnològics.